

lemøstlige krise, dels med nedrustnings-spørgsmålet. Om det første spørgsmål udtalte han, at medens i det mellemste østen „to medlemmer af organisationen havde rettet sig efter plenarforsamlingens henstillinger“, havde der i tilfældet Ungarn intet vidnesbyrd været om, at et andet medlem af organisationen ville være villig til at vise opmærksomhed over for forsamlingens krav. „Det, jeg ønsker at påpege og påpege med eftertryk, er, at lovens regel må være den samme for alle. Der kan ikke være én regel for dem, der retter sig efter loven, og en anden for dem, der trodser den ....“

„.... Det er på moralsk autoritet, at FN er baseret, og for at opretholde dette princip er det vigtigt, at sandheden ikke bliver fordrejet“. Han vendte sig herefter imod den ægyptiske udenrigsminister og erklærede, at Ægypten måtte bære ansvaret for de skader, der var forvoldt i Port Said, samt for blokeringen af Suezkanalen. Han udtalte, at der under kampene fra britisk og fransk side var truffet enhver tænkelig forholdsregel for at begrænse skaderne. Man havde således undladt fuldt ud at anvende de stridskræfter, der stod til disposition.

„Det er min regerings håb“, sagde han videre, „at det vil være muligt at hidføre en løsning, såvel for så vidt angår vore vanskeligheder over for Ægypten som med hensyn til de grundlæggende problemer i det mellemste østen i øvrigt. Vi vil samarbejde på enhver mulig måde for at opnå disse mål“.

For så vidt angår nedrustningsspørgsmålet, afviste sir Pierson det sovjetiske forslag om tilintetgørelse af lagrene af atomvåben, et forslag, han kaldte urealistisk, så længe der ingen metode var til at efterspore skjulte lagre af denne art. Det sovjetiske forslag om inspektion fra luften over et område strækkende sig 800 km øst og vest for demarkationslinjen i Europa afviste

han ligeledes, men betegnede dog forslaget som et skridt fremad. Storbritannien var, tilføjede han, beredt til at drøfte de sidste sovjetiske forslag for at undersøge, om de var egnede til at føre til fremskridt i nedrustningsspørgsmålet. Den britiske regering var af den opfattelse, at et hvilket som helst omfattende afrustningsprogram måtte udvikles skridt for skridt og sættes i forbindelse med afgørelsen af de vigtigere politiske problemer.

Sir Pierson Dixon's tale mundede ud i en advarsel om ikke at lade „nutidens forstørrelsesglas give en række forvrængede billeder“. Han opfordrede FN til at træffe sine beslutninger på grundlag af historien og under den rette hensyntagen til fremtiden. „Der er ingen genvej til freden“.

Under generaldebatten fremkom Den sydafrikanske Unions udenrigsminister med et indlæg, i hvilket han skarpt kritiserede de af Indien ledede „demonstrationer af ond vilje eller fjendtlighed“ mod Sydafrika. De Forenede Nationers fortsatte indblanding i Sydafrikas problemer, ledsaget af „grundløse anklager for undertrykkelse og dårlig behandling“, havde, mente han, bevirket en forværring af den racemæssige spænding.

Den sydafrikanske Unions regering var ikke længere beredt til at tåle en sådan indblanding i unionens indre anliggender. Regeringen havde derfor besluttet, at Den sydafrikanske Union, indtil De Forenede Nationer viste sig beredt til at handle i overensstemmelse med ånden på San Francisco-konferencen i 1945 og til at overholde de principper, der var nedlagt af organisationens grundlæggere i pagtens artikel 2, stk. 1 og 7, kun ville opretholde en symbolsk repræsentation såvel ved møderne i forsamlingen som ved organisationens hovedkvarter. Unionen ville dog fortsat forblive medlem af De Forenede Nationer.